

## TROMMELVLIES 15:

### **Paling, scheerlijnen en haringkluiverij**

Ik geef toe, het was niet op een eiland, maar ik had mezelf verplicht om niet meer dan tien cd's mee te nemen op vakantie.

Net als vorig jaar. In mijn aantekeningen van die trip vond ik de volgende notitie: 'De muziekschijfjes die ik deze vakantie bij me heb, begeleiden mijn lezen: The Killers, Ordinary Boys' *Over The Counter Culture*, Spinvis' eerste, Miles met *Bitches Brew*, de laatste Prince en Hot Hot Heat, *Orange Crate Art* van Brian Wilson en Van Dyke Parks, *Zu & Co* van Zucchero (alleen al om het zinderende duet met dhr. S. Burke de moeite waard), The Bad Plus' *Give* (werkelijk verpletterend, hoewel ik bang ben dat ze voor mij *Silence is the question* van *These Are The Vistas* nooit meer zullen overtreffen) en de laatste (mini) van The Coral.'

Dit keer moest ik me zien te redden met de voorlaatste van zowel Rufus Wainwright als The Mars Volta, Kaiser Chiefs, The Dears, Nellie McKay, nieuwste The Kills, toch weer Spinvis en Miles (maar nu *Sketches Of Spain*), King Sunny Adé's *Synchro System* en een Tom Waits uit '78.

Ik heb de koptelefoon veel gedragen. Dat moest ik wel. Wegens mijn allergie. Uit de luidsprekers van mijn kampeeroverbuurman klonk namelijk meerdere malen per dag de nieuwste van Jan Smit. Hard! Meer dan veelteveel mierzoete meeblèr-melodietjes met de lucht van vis van eereergisteren. En let op hè: die buurman moet je je dus niet voorstellen als het doorsnee cliché smartlappubliek, maar als zo'n type gladgeschoren managementyup, zo'n wandelende scheermesjesreclame met meer geld dan smaak. En met een kennelijke voorliefde voor onze jonge piratenpalingzanger. Op een gegeven ogenblik had ik erg veel zin om erheen te lopen om te vragen wie er hier zo'n erbarmelijk slechte smaak had. Desnoods had ik hem mijn exemplaar van *No Wow* willen geven. Ten einde raad. Alles om van dat ellendige gejangel af te zijn.

Vanwege de regen zaten we gelukkig erg veel binnen. Hij dus ook.

Op een avond – ik kwam net terug van een stormachtige wandeling langs de branding van Groote Keeten, in het gezelschap van een sigaar, mijn betrouwbare Zippo en een heupfles Amaro Ramazzotti (30%), en met Waits' onverslijtbare *Blue Valentine* in mijn oren – zag ik dat de overburen het vanwege het aanhoudende slechte weer blijkbaar voor gezien hielden en met hun hele hebben en houden waren vertrokken. Ook Jan Smit was weg.

Opgelucht zuchtend haalde ik een nog grotere sigaar tevoorschijn, ik draaide de dop van de fles en drukte Tom op repeat. Grommend begon hij opnieuw aan *Somewhere*. 'Peace and quiet and open air' zong ie. Als dat geen ideale vakantiesoundtrack is...

**Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: pierewaaiend \$29.00 van Tom Waits (maar *Fuck the people* van The Kills mag ook).**